

RADIO-ICOON PAT DONNEZ (64) BLIKT TERUG OP ZIJN CARRIÈRE

MECHELEN

Radio-icoon Pat Donnez (64) is met pensioen. Veertig jaar werkte de Mechelaar voor de openbare omroep, waar hij voor Radio 1 en Klara programma's maakte als 'Titaantjes', 'Bomans & Bomans', 'Bromberen', 'Piazza', 'Zot van Elsschot' en 'Dat heet dan gelukkig zijn'. «40 jaar veeg je niet zomaar weg. Dat gaat gepaard met enige melancholie, maar ik ben niet het soort mens dat zich vastklampt aan het verleden.»

Wannes Vansina

We ontmoeten de radiomaker, auteur en performer bij hem thuis in hartje Mechelen. Dwars door een huis vol boeken gaat het naar zijn persoonlijke oase: de stadstuin achteraan. In de verte weerklinkt de afbraak van het vroegere ziekenhuis aan de Zwartzustersvest. «Anders hangt hier altijd een weldadige rust», verzekert onze gastheer ons.

Wat voel je bij je afscheid. Is het mogen met pensioen gaan of toch eerder moeten?

«We gaan daar niet onnozel over doen: het is van moeten. De VRT heeft bepaald dat we een autonoom overheidsbedrijf zijn dat niet discrimineert. Evident! Er is een uitzondering: mensen die ouder zijn dan 65. (lacht) Maar ik ben er niet rouwig om. Het is wat het is en ik denk niet dat ik het rustiger zal hebben dan voordien. Ik blijf schrijven, ik blijf optreden, ik blijf waarschijnlijk podcasts maken. Is dat laatste niet voor de VRT, dan mogelijk voor de concurrentie. Er zijn voorstellen, maar er staat nog niks vast. Ik ben ook niet van plan het komende halfjaar iets met radio of podcasts te gaan doen. Even 'recler pour mieux sauter', even tot adem komen ook na een heel druk voorjaar. En dan zien we wel. Ik heb plannen en ideeën genoeg.»

Wat doet dat, afscheid nemen na vier decennia?

«40 jaar veeg je niet zomaar weg. Dat gaat gepaard met enige melancholie, maar ik ben niet het soort mens dat zich vastklampt aan het verleden. Nostalgie leidt nergens toe, behalve tot gezeur.»
«Ik heb mij de afgelopen weken voor het eerst gerealiseerd dat nogal wat mensen het gaan missen. Het doet wel goed, die massale reacties had ik niet verwacht»

Event terug in de tijd. Wanneer wist je: ik wil interviewer worden.

«De kiemen werden gelegd in de tamelijk benepen badkamer van het ouderlijk huis. Ik was 12 en de shampooflessen waren mijn microfoons. Ik had er verschillende nodig omdat ik verschillende mensen tegelijk uitnodigde: president Richard Nixon, paus Paulus VI en Fidel Castro. Boer Sus, een landbouwer van iets verderop, gaf commentaar, Will Tura kwam zingen in mijn show. In het Engels – dat heb ik hem later nooit meer

horen doen.»

«Op mijn 18de hoorde ik dan dat ze bij de lokale radio Reflex mensen zochten. Ik ben mij daar gaan voorstellen en werd op de rooster gelegd zoals mij dat nadien nooit meer in mijn carrière overkwam. Met radioshow Het Klapgat, die ik samen met journalist Yves Desmet presenteerde, trokken we rond en nodigden we iedereen uit met naam en faam. Ik heb zelden zo'n professionele omgeving gekend.»
«Dat ik vervolgens bij de openbare omroep belandde, is de schuld van mijn toenmalige vriendin. Zij schreef zonder mij iets te vertellen een aanbevelingsbrief. Die was zo goed, kennelijk, dat ik tot mijn verbazing werd uitgenodigd. Had ik geweten dat er 2.400 andere kandidaten waren, was ik linea recta teruggekeerd. Het is pas veel later – we waren al lang uit elkaar – dat ze mij heeft verteld hoe de vork in de steel zat. Eigenlijk zou zij hier moeten zitten om over haar gemiste radiocarrière te praten.»

Heb je in die 40 jaar kunnen doen wat je wilde doen?

«Absoluut. Ik heb de directie gezegd dat ik nog geen dag heb gewerkt – dat was makkelijker nu ik toch op stap (lacht). Ik heb altijd proberen doen wat mijn passie is, maar altijd met mijn publiek voor ogen. Noem het, en ik heb het gedaan. Documentaires, satirische shows, diep-

Ik heb mij de afgelopen weken voor het eerst gerealiseerd dat nogal wat mensen het gaan missen. Het doet wel goed, die massale reacties had ik niet verwacht

PAT DONNEZ

te-interviews, festivals wereldwijd mogen bezoeken. Het enige wat ik niet heb gedaan, is een rit in de Ronde van Frankrijk becommentariëren. Ik zou Van Aert niet kunnen onderscheiden van Van der Poel, maar dat moet zalig zijn op de motor. 'Daar gaat ie dan, hoho'. De levensdrift die daar van uitgaat! Ik ben een ernstige speelvogel. Ik probeer diepgang niet in een chique gewaad te stoppen, maar in een opwaaiend zomerjurkje.»

De mensen kennen je in de eerste plaats als radiomaker, maar daarnaast ben je ook performer. Je toert momenteel met theater-solo 'Hartstocht' en het spoken word-concert 'Anything Goes'.
«Ik kan er ontzettend van genieten om mensen op tafel te laten dan-

«Op mijn 12de waren de shampooflessen mijn microfoons»

Pat Donnez noemt zichzelf een ernstige speelvogel: «Ik probeer diepgang niet in een chique gewaad te stoppen, maar in een opwaaiend zomerjurkje.» Foto David Legreve

sen. Ik ben daar als stadsartiest van Mechelen (2009-2010 – red) mee begonnen door op te treden in spiegelent Mirage. Ik denk dat daar een toekomst in zit. Met serieuze teksten, maar wel als charmezanger. En is het niet in een tent, dan wel in mijn badkamer. (Lacht)»

Je bent ook een van de 'Garagisten', voorvechters en ambassadeurs van ruimte voor actuele kunst De Garage. Ga je dat vaker doen, engagement opnemen?

«Absoluut, misschien wel meer dan vroeger omdat ik minder gebonden ben. Dat is vanuit een verontwaardiging, vanuit een ambitie dat het beter moet kunnen. En je ziet dat het ook helpt (De Garage blijft – red.). Eerder heb ik dat ook gedaan voor het referendum over het torenuurwerk, dat we glorieus en met een overgrote meerderheid wonnen. We vonden dat oprecht geen goed idee. Ik ben wel van plan om ook buiten Mechelen mijn engagement op te nemen.»

Waar denk je dan aan?

«Ik vind het heel erg verontrustend hoe mensen met hun ogen dicht in de meest waanzinnige complottheorieën lopen. We kunnen nog nauwelijks waarheid van verzinsel onderscheiden. Elk totalitair regime begint met een taalkundige vervorming van de werkelijkheid, altijd en overal. Van de Romeinen en Robespierre over Pol Pot tot Trump. Zo'n rattenvanger van Hamelen, goed van de tongriem gesneden en met charisma, die roept: 'Ik heb het goed met jullie voor', terwijl hij er alleen op uit is om zijn kiezers te knechten en er geld uit te kloppen... Daar tegenin gaan, dat blootleggen, daar denk ik dat ik de volgende jaren mee bezig zal zijn, al heb ik nog geen idee hoe.»

Pat Donnez in 2009, als stadsartiest van Mechelen. Foto Marc Aerts

Terug naar Mechelen. Sinds enkele weken siert het gedicht 'M' dat je schreef tijdens je stadsartiestschap een oude muur aan het Tinelpark. Je hebt het over een stad die je haat en tegelijk ongeneslijk lief hebt. Hoe zit dat?

«Ik doe dat haten en liefhebben met evenveel hartstocht. Ik geloof dat het ene niet helemaal zonder het andere kan. Mijn relatie met de stad is ook heel ambigu. Je zal mij nooit horen zeggen dat ik fier ben omdat ik Mechelaar ben, om de heel eenvoudige reden dat dit mijn verdienste niet is. Ik had net zo goed in Burkina Faso of Timboektoe geboren kunnen zijn. Het is wel een stad – en dat is al tot vervelens toe gezegd – die als een feniks uit haar as is herrezen, al is Mechelen nooit het Chicago aan de Dijle geweest. Wel

een verpauperde stad. Ik ben hier opgegroeid toen de binnenstad alleen al 2.000 verkrotte woningen telde en ze niet op een corruptiezaak meer of minder keek. Dat is allemaal ten goede gekeerd, Mechelen is een prettige leefbare stad geworden. Maar het gevaar dat daar tegelijkertijd ook in schuilt, is dat we zelfgenoegzaam worden en lui. Amusement is voor mij meer dan alleen maar brallen, brullen en feestbeesten op de Grote Markt. Het wordt tijd dat we met z'n allen wat meer ambitie laten zien ter zake. Wij en de bestuurders. Eigenlijk verdient Mechelen een jaarlijks stadsfestival dat bulkt van internationaal, hoogstaand entertainment. Geloof me, ze zullen van heinde en verre komen. Mechelen moet een bangelijke hotspot worden. Waar wacht je op, Mechelen Feest?»